

Nekrolog

Niels Lindberg

Fredag den 16. juli omkom Niels Lindberg og hans kone ved en tragisk drukneulykke under deres ferie ved Vesterhavet.

”Grusomt” var én af de første kommentarer, jeg hørte, da jeg talte med fælles venner og kolleger i løbet af lørdagen – og grusomt, tror jeg, er det ord, der bedst dækker ulykken og det tomrum, Niels efterlader sig.

Niels var en af de væsentligste drivkræfter i skabelsen af Campus og senere i den rivende udvikling, som foreningen har gennemgået. Han var frem for nogen den, der kunne forene visionerne med den konkrete hverdag og dermed skabe grundlaget for, at ord blev til handling.

Så sent som ved vores bestyrelsesmøde den 7. juli var Niels dybt engageret i vores diskussioner om Campus’ reaktion på Bokus’ priskrig, og han slog hårdt på, at det var væsentligt, at Campus bogladerne fik den positive fremtræden i medierne, som vi har fortjent. At føre denne beslutning ud i livet får ekstra betydning nu.

Mange af os har ikke blot mistet en god kollega, men også en nær og mangeårig ven – én, man kunne dele glæder og sorger med – én, der ikke blot var interesseret i ens professionelle virke, men også i ens privatlivs op- og nedture. Det bliver svært at skulle undvære ham.

Skal vi lede efter lys i mørket, så må det være, at Niels’ liv – så alt for kort det blev – var et godt liv. Han havde stærke familie- og venskabsbånd, og han var højt respekteret professionelt.

Niels var grundlæggende en glad mand, som ikke havde lang vej fra alvor til latter. Denne evne synes svær at kopiere nu.

Det er med dyb medfølelse, at vi tænker på Niels’ og Annemaries tre efterladte børn.

Lad os ære hans minde.

*På CAMPUS’s vegne
Henrik Larsen*

Kirsten Møldrup Rasmussen (1950-1999)

Kirsten Møldrup Rasmussen, praktiserende læge i Vindeby på Tåsinge og Ph.D.-studerende ved Almen Medicin, Syddansk Universitet, er død. Kirsten blev 48 år gammel.

Efter sin lægeuddannelse ved Odense Universitet og ansættelser på sygehusene i Odense, Svendborg og Rudkøbing nedsatte Kirsten Rasmussen sig som praktiserende læge på Tåsinge i 1985.

I 1993 kom Kirsten til Almen Medicin, Odense Universitet. Der skulle ske noget. Ikke at hun var træt af sit arbejde, som hun elskede, men hun havde lyst til noget mere. Det blev til et Ph.D.-studium på halv tid. I en årrække arbejdede Kirsten nu alternerende mellem universitetet og sin praksis, således at hun var en uge hvert sted. Så glad, som Kirsten var for sit arbejde i almen praksis, var det naturligt, at det også var her, at emnet for Ph.D.-studiet skulle findes. Det blev til en undersøgelse af svangrekonsultationer i almen praksis belyst gennem anvendelse af kvalitativ metode. Formålet var at finde ud af, hvad der skete mellem læge og patient i den svangreprofylakse, der udføres i almen praksis. Det blev til en konkret undersøgelse af fem forløb af møder mellem læge og gravid kvinde gennem hele svangreprofylakseforløbet belyst via deltagerobservation/båndoptagelser af konsultationerne og via interview med henholdsvis læge og kvinde. En spændende undersøgelse, hvor Kirsten dels kunne anvende sin kommunikative erfaring fra praksis, dels kunne takle en metode, herunder en analysemetode, som for hende var helt ny.

Kirstens afhandling viser, at alment praktiserende læger er meget forskellige og har en praksis omkring svangrekonsultationer, som varierer meget. Noget af det mest spændende, som Kirsten viser i sin afhandling, er, at den eneste måde, hvorpå man kan forstå en del af de løsninger, som bliver besluttet i svangrekonsultationerne, er ved at inddrage betydningen af den sociale relation mellem de to, som opbygges gennem et langvarigt læge-patientforhold.

Kirstens afhandling vidner om, at det er vigtigt for forskningen i almen praksis at hente inspiration inden for andre videnskaber. Herunder, at man er nødt til at sætte sig grundigt ind i disse videnskabers teoretiske og videnskabsteoretiske grundlag for at komme til en dybere forståelse af relationen mellem læge og patient.

Kirsten oplevede flere gange at præsentere sin forskning på internationale kongresser og oplevede her den lydhørhed, som hendes forskning affødte.

Kirsten var syg i en længere periode, men det var ikke

noget, hun gerne talte om eller lod sig gå på af. Hun passede sin praksis til fredagen før hun døde, og sørgede for, at den færdige Ph.D.-afhandling blev sendt til vejlederne.

Kirsten havde den sjældne evne, at hun altid var optimistisk, positiv og engageret - vi vil savne hende.

*Beth Elverdam
Niels Bentzen*